

РОЗДІЛ 2

РОЗВИТОК ТУРИЗМУ У КРАЇНАХ СВІТУ

А. С. Безугла, Л. М. Максименко

Сумський державний педагогічний університет імені А. С. Макаренка

ІСТОРИЧНІ АСПЕКТИ СЕЙШЕЛЬСЬКИХ ОСТРОВІВ ЯК ФАКТОР ТУРИСТИЧНОГО РОЗВИТКУ ДЕРЖАВИ

Розглянуто історичні аспекти Сейшельських островів з 1502 по 1993 роки. Охарактеризовано Сейшельські острови, починаючи з їх поселень і до проголошення незалежної Республіки. Зроблено акцент на тому, що Сейшельські острови були під владою декількох держав, але зберегли свою незалежність.

The historical aspects of the Seychelles from 1502 to 1993 are considered. The Seychelles Islands are described, starting from their settlements and up to the proclamation of an independent Republic. The point is made that the Seychelles was under the rule of several States, but retained its independence.

Сейшели – це чудові пляжі, тихі бухти, високі гори, з вершини яких відкриваються величні краєвиди. Відмінні місця для підводного плавання, активного відпочинку і занять спортом. Природні заповідники і ще недавно діючі вулкани. У минулому столітті деякі мандрівники були впевнені в тому, що один з островів цього архіпелагу і є те саме місце, де цвіли біблійні кущі Едему. Найімовірніше острова спочатку були відкриті арабськими торговцями близько 1000 років тому. Розташування островів робило їх ідеальною зупинкою для древніх мореплавців, таких як араби і фінікійці. У 915 році Абу Саїд Аль Хассан згадує в рукописі, острови, які могли б бути Сейшельськими островами. Сейшельський архіпелаг розташований на північний схід від Мадагаскару в Індійському океані. Кожен острів індивідуальний і по-своєму привабливий. Сейшели населяють близько 80 тис. осіб, які проживають в основному на трьох основних островах: Має, Праслін і Ла Діг [3].

За словами фахівців Сейшели унікальні. Вони утворилися в результаті поділу суперконтиненту Гондвана на маленькі гранітові острови. 19 січня 1609, на шляху до Індії, корабель торгової флотилії англійської Ост-Індської компанії, «Вознесіння», потрапив в шторм, але екіпаж побачив «велику землю» і кинув якір у безлюдного острова. Англійці висадилися на острові з великою кількістю прісної води, риби, кокосів, птахів і гігантських черепах. Корабель поповнив запаси і відплив далі. Моряки повідомили про свою знахідку, але ніяких дій зроблено не було [1; 2; 4].

Сейшельські острови залишалися безлюдними більше 150 років після того, як вони стали відомі західним дослідникам. Острови з'явилися на карті ще в 1505 році. У 1742 році французький губернатор Маврикій Має де Ла Бурдонне надіслав експедицію на острови. Друга експедиція в 1756 році знову підтвердила формальність володіння Францією і дало островам їх нинішню назву на честь міністра фінансів Франції при королі Людовіка XV. Нова французька колонія ледь дожила до свого першого десятиліття. У 1794 році зупинилося процвітання із приходом до влади комендатора Кво де Квінсі. Із 1770 року території Сейшелів освоюють перші французькі поселенці і їх раби. Спочатку вони поселяються на острові Святої Анни, а потім переселяються на острів Має. Завданням переселенців було вирощування спецій: мускатного горіха і гвоздики. До моменту захоплення Сейшел Великобританією населення розрослося до 3,5 тис. осіб. У 1790 році, в результаті Французької революції, поселенці сформували Колоніальну Асамблею, і вирішили, що відтепер вони будуть працювати на себе, згідно з їх власною конституцією [2; 3].

У 1794 році до берегів Сейшел підійшла ескадра Британських кораблів. Губернатор острова Кво де Квінсі капітулював в обмін на гарантії безпеки життя та майна, але як тільки вони зникли, він знову підняв французький прапор. Ця ситуація повторялася сім разів до 1811 року, поки англійці не поставили на острові свого спостерігача Бартоломея Саллівана. При цьому, Кво де Квінсі залишився адміністратором Сейшельських островів. У 1814 році Сейшели остаточно перейшли до британців і були приєднані до Маврикію, став тим часом, також англійською колонією. У цей час острова Сейшел стали називати на англійський манер Seychelles [1; 2; 4].

У 1815 році, після поразки Наполеона, Сейшельські острови перейшли до англійців, які за своїм звичаєм стали висилати туди ув'язнених. У 1835 році на островах було скасовано рабство, після чого і почалося формування єдиної креольської нації, що населяє і нині цю острівну республіку. Населення архіпелагу скорочується з 8,5 тис. до 5,5 тис. жителів у 1830-1840 роках. Але з 1861 по 1874 рік на острови прибуває приблизно 3 тис. звільнених рабів, яких Королівські Військово-Морські сили рятують із судів арабських работорговців. Ці люди, висаджені на Сейшельському архіпелазі, стають його новими жителями. У цей час на Сейшельських островах розвивалося виробництво ванілі і з'явилися кокосові плантації, які стали оплотом економіки. В якості робочої сили використовується праця колишніх рабів. У 1903 році Сейшельські острови були перетворені в самостійну колонію Британської імперії. Відповідно до свого нового статусу, Колонія

обзавелася ботанічним садом і мініатюрною вежею з годинником у вигляді Біг Бена. Але, незважаючи на все це французьку мову і культура залишилися домінуючими. Перша світова війна викликала великі труднощі на островах. Більшість населення потопає в злиднях. Кораблі не можуть доставити потрібну кількість товарів першої необхідності. Заробітна плата впала, ціни зросли на 150 відсотків. На островах сильно зросла злочинність. Поліпшення настає тільки до 1936 року. Під час другої світової війни на острові Святої Анни була організована ескадрилья гідролітаків для моніторингу морських шляхів. На мисі, недалеко від столиці Вікторії була встановлена артилерійська батарея для захисту гавані. Близько 2 тис. сейшельців брали участь у бойових діях в Єгипті, Палестині та Італії [1; 2].

Починаючи з 1948 року, боязкі спроби незалежності робляться наполегливіше, і деякі послідовні конституційні реформи ведуть архіпелаг до самостійності. У 1964 році на Сейшелах з'являються перші політичні партії. У 1975 Сейшельським островам було надано самоврядування у внутрішніх справах, а 29 червня 1976 була проголошена незалежна Республіка Сейшельські острови. Джеймс Манчам (James Mancham), глава Демократичної партії, стає першим президентом молодого республіки. Дружба президента Рене з Радянським Союзом і можлива поява радянського флоту поблизу стратегічної англо-американської військової бази на атолі Дієго-Гарсія викликали занепокоєння у Вашингтона. Президента Рене вирішили прибрати. Для організації перевороту, друзі поваленого раніше Джеймса Мэнчема (James Mancham) вийшли на зв'язок з південноафриканським найманцем ірландського походження Майклом Хоаром (Thomas Michael «Mad Mike» Hoare), відомим своєю військовою діяльністю в Африці [1; 4].

25 листопада 1981 група з 43 Південноафриканських найманців на чолі з Хоаром прилетіла на Сейшели під виглядом команди регбістів. Зброя була розібрана і захована в багажі. Однак при проходженні митного огляду офіцер помітив у багажі одного з бойовиків автомат АК-47 і був убитий. План був зірваний, і почалася перестрілка. Найманці були заблоковані в аеропорту урядовими військами. Під час бою здійснив посадку літак «Air India», який не зміг розвернутися через брак палива. Сторонам вдалося домовитися про припинення вогню, пасажирів відпустили, а літак був захоплений найманцями. Хоар домовився про дозаправку, і найманці покинули Острів Має, попрямувавши в Південну Африку. У результаті спроби перевороту, четверо з найманих солдатів були захоплені в полон, але надалі помилувані. Майк Хоар був визнаний винним у викраденні літака і засуджений до 10 років позбавлення волі, однак був достроково звільнений, а в 1986 році вийшла його книга про цю

подію «The Seychelles Affair». В цілому 42 з 43 передбачуваних викрадачів були засуджені, а президент Франс-Альбер Рене залишався при владі до 2004 року. У 1991 році, поступаючись міжнародному тиску, а саме тиску Франції і Великобританії, президент Рене повідомляє про повернення плюралізму. До 1963 року в Сейшельських колоніях з'явилися політичні партії. Вибори в 1963 році були вперше оскаржені по партійній лінії. У 1964 році з'явилися два нові партії, Сейшельська Демократична партія (СДП), очолювана Джеймсом Манчемом, і партія народної єдності Сейшельських островів (SPUP) на чолі з Францією Рене Альбер, замінена існуюча партія. 23-26 липня 1993 відбулися перші багатопартійні президентські і законодавчі вибори, що пройшли відповідно до нової конституції, а також із безперечною перемогою для президента Рене. На виборах боролися три політичні групи the SPPF, DP і Об'єднана опозиція (УО) коаліція з трьох менших партій політичні партії, в тому числі Parti Seselwa. Три кандидати брали участь у президентських виборах 20-22 березня 1998 року Альберт Рене, SPF; Джеймс Мэнчем, DP; і Фейвель Рамкалаван і ще раз президент Рене і його партія SPPPF здобули впевнену перемогу. Популярність президента на виборах піднялася до 66,6% в 1998 році з 59,5% в 1993 році, в той час як SPPF набрала 61,7% від загального числа голосів, поданих на виборах до Національних Зборів 1998 року (у порівнянні з 56,5% в 1993 році) [1; 2; 4].

Отже, Сейшельські острови – держава, що знаходиться на архіпелазі зі 115 островів, на відстані приблизно 1600 км на схід від континентальної Африки. Навколишні великі острови Мадагаскар, Маврикій Реюньон, Коморські острови, Мальдівські острови. Сейшельські острови відомі природною красою навколишніх островів, особливою флорою та фауною. Деякі мандрівники були впевненими, що саме тут цвіли біблейські кущі Едема. Тому туризм є основою економіки країни. За кількістю населення це найменша суверенна держава Африки. Сейшельські острови – одна із небагатьох держав, названих на честь видатних історичних осіб [3].

Список використаних джерел:

1. Сейшельские острови. URL: http://ru.wikipedia.org/wiki/Сейшельские_Острова/
2. Сейшелы. Тонкости туризма. URL: http://tonkosti.ru/Сейшельские_Острова/
3. Сейшельські острови. Географія. URL: <http://geographyofrussia.com/sejshelskie-ostrova/>
4. Сейшели (Seychelles). 200 країн – все про всі країни світу. URL: http://www.200stran.ru/country_more189.html#detail_what_to_see/